

послѣ немилостиво захвърлилъ. Гнѣвно засвѣтиха старитѣ ѝ очи, тя вдигна отъ земята увѣхналитѣ цвѣтица и взе състрадателно да ги гледа.

„Така правятъ дѣцата“, шепнѣше тя, „вмѣкватъ се въ хубавитѣ гори, кжсѣтъ цвѣтя, които имъ се виждатъ приятни на очитѣ и подирѣ малко ги захвърлятъ“. И тежка въздишка се изтрѣгна отъ гърдитѣ ѝ. „Но ако срѣщна такъвъ пакостникъ, злѣ ще си изпати“.

И, като изказа това, яви се едно момче съ разкошни кждри и весело си тананикаше. Но, щомъ видѣ бабичката,